

Can Muscons

Vilanova del Camí

- Comparteix:
- [Facebook](#)
- [Twitter](#)

Ubicació

Comarca: Anoia
Lloc/Adreça: Camí del Cementiri
Emplaçament: Al marge esquerre del torrent de la Vall, al camí que duu al cementiri municipal
Alçada: 291

Coordenades:

Latitud: 41.56883
Longitud: 1.63413
UTM Est (X): 386120
UTM Nord (Y): 4602806

Classificació

Número de fitxa: 08302-12
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Edifici
Estil / època: Neoclàssic
Segle: XIX
Any: 1863
Estat de conservació: Bo
Notes de conservació: L'Ajuntament ha rehabilitat l'edifici recentment.
Protecció: Legal
Observacions protecció: BCIL (9/11/2009)
Número inventari Sí (P.A. 38254)
Generalitat i altres inventaris:
Accés: Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat: Pública
Titular: Ajuntament de Vilanova del Camí. Plaça del Castell, 1

Autor de la fitxa: Miquel Gea Bullich
Data de registre de la fitxa: dl., 30/11/2015 - 01:00

Descripció

La casa anomenada Can Muscons es troba situada a prop de la riera de la Vall aprofitant la diferència de nivell existent entre dues feixes. L'edifici està format per planta semisoterrani, planta baixa i planta primera. La coberta és de terrat pla, accessible i transitable amb vistes sobre el poble de Vilanova del Camí, la conca de l'Òdena i la serralada de Collbàs. Es tracta d'un immoble de planta quadrada (10,60 x 10,60m). En el seu centre geomètric hi ha un cilindre que acull l'escala de forma helicoidal que serveix per comunicar les diferents plantes fins al terrat. La caixa d'escala queda coberta per una cúpula cega al nivell del terrat. Aquesta casa va ser construïda en diferents fases. La part més antiga segueix el sistema constructiu tradicional a Catalunya a base de crugies de parets de càrrega cobertes amb bigam i en altres zones amb volta. Els forjats de la planta baixa i pis se suporten mitjançant un embigat de fusta radial recolzat al mur extern i a la caixa d'escala. Entre les bigues hi ha revoltos ceràmics. A la planta pis, sobre l'embigat de fusta radial, hi ha llates de fusta que suporten una solera d'obra massissa manual i damunt l'enrajolat ceràmic pres amb morter sec presenta els pendents cap a les quatre façanes per possibilitar l'evacuació de l'aigua de la pluja. Un encanyissat clavat directament sota les bigues i enguixat posteriorment feia de fals sostre. En canvi el cobriment de la planta semisoterrani es realitza mitjançant voltes de canó recolzades sobre els murs de càrrega.

Observacions:

La data de la reforma del segle XIX està indicada al penell que corona l'edifici: 1863. La construcció primigènia sembla que tenia com a utilitat principal fer de celler. A la planta baixa es dipositava el raïm per trepitjar-lo i es llençava el most resultant als dos cubs de la planta semisoterrani. La resta de l'espai era l'habitatge del pagès i les bèsties. L'estructura correspondria a la tipologia del mas de dos cossos, pròpia dels segles XIV o XV. Per a la construcció es va emprar pedra de gres, sorra, calç, guix i fusta. L'any 1863 fou quan Miquel Castelltort i Mateu va emprendre la reforma per convertir el mas en segona residència. Es va aixecar un pis, es va construir l'escala i es van fer les façanes de manera simètrica. En aquesta segona fase constructiva es va emprar materials elaborats i treballats com la ceràmica i la pedra, entre d'altres. L'edifici fou coronat amb un terrat amb balustrada ceràmica. El conreu de la vinya va patir una important davallada cap al 1887, moment d'arribada de la fil·loxera a l'Anoia, i es van haver de diversificar els sistemes de producció. Van prendre força el bestiar de corral i el conreu de l'horta. Davant la necessitat d'espai com a magatzem de productes del camp i la poca utilitat que tenia el terrat es va prendre la decisió de cobrir-lo. Es van pujar els murs perimetrals i es va construir una teulada a dues vessants. Per tal de no carregar excessivament l'estructura existent es van construir aquests murs de tancament amb uns arcs que feien més lleugeres les parets. L'any 1978 es va rehabilitar la casa. La teulada estava malmesa i es decidí desmuntar-la, juntament amb els murs de tancament de les golfes. D'aquesta manera la caixa d'escala quedava novament a la vista al nivell del terrat. Les peces de balustre estaven deteriorades i es van malmetre encara més amb l'enderroc

de les arcades. Van ser substituïdes per mur massís.

La casa va recuperar novament les funcions de residència d'estiu fins a la seva compra definitiva per part de l'Ajuntament de Vilanova del Camí.

Després de la compra per part de l'Ajuntament la casa ha estat reformada en profunditat per tal d'adaptar-la com a equipament municipal. Poc després d'inaugurar l'espai municipal una riuada del torrent de la Vall va inundar la planta semisoterrani de l'edifici deixant-la impracticable. En el moment de la nostra visita s'estaven ultimant les reformes per tal d'adequar novament l'espai a usos municipals.

Està previst que, després d'aquesta segona rehabilitació, Can Muscons acollirà el futur centre d'interpretació del riu Anoia, una aula de natura i altres activitats de dinamització del Parc Fluvial i del territori. L'accés principal es farà per la planta baixa on s'hi ubicarà un Punt d'Informació i una sala d'exposicions que es podrà utilitzar de manera polivalent. La primera planta serà un espai d'usos múltiples, i a la planta semisoterrani està previst ubicar-hi els serveis, una zona d'activitats de l'escola de natura i una sala d'audiovisuals.

La declaració de BCIL es va incoar el dia 10 de març de 2008 (BOPB núm. 183, del 31/07/2008) i fou aprovada definitivament pel Ple municipal el dia 9/11/2009 (no publicat al BOPB).

Història

La planta semisoterrani de l'edifici és d'origen antic, podent-se remuntar la seva construcció als segles XIV o XV. L'aspecte actual bàsicament és producte de la reforma efectuada l'any 1863 per convertir l'edifici en residència d'estiu. Posteriorment, en un moment indeterminat, s'aixecà una nova planta aprofitant el terrat de la finca.

L'any 1979 s'efectuà una rehabilitació que desmuntà el pis afegit al terrat, tornant així a recuperar l'aspecte "original" de l'edifici bastit el 1863.

Bibliografia

Vilanova Informació, núm. 230, desembre de 2009, pàg. 4 (notícia declaració com a BCIL).

